

En ny och wacker

W i s a ,

Om ett Sjonelag som blifwit Skilda:

En wisa börjar sjungas, Långst upp
i norra ort.

Sjunges under sin belanta melodi.

W e s t e r å s ,

tryckt hos E. Björkholm, 1831.

12.

Min wänfkap är så ödmjuk, Du är
den intet wärd; Du hafwer platt för-
skjutit mig, Och hwåhat upp ett swärd,
Det stinger mitt hjerta till döden.

13.

Hur lustigt du här wandrar, Ibland
de falska råd; Och skiljer dig från
andra, Uti ditt öfwerdåd, Bed Gud
att han dig nådelig bewarar.

14.

Det sista jag dig beder, Glöm icke
bort din Gud, Som du har mig
bortglömt, Och brutit mot Guds bud,
Att du på sista dagen icke qwålsjes.

15.

Jag dagligt för dig beder, Så långt
jag lefwa får; Min kärlek mot dig
brinner Af kärleksstrålar små, En fal-
ska wänner hafwa dig bedragit.

16.

Hållt upp du kära broder, Och
tänk dig litet om; En synda molne-
stoden, Kan hinna dig en gång, Då
du i grafwen icke kan undkomma.

17.

Adjö du äkta wänner, Far wäl till
allra sist; Mitt skiljobref jag lemnar,
Till Herren Jesum Christ; Han sitt
insegel icke sönderbryter.

I.

En wisa börjar siungas, Långst upp
i norra ort; Hon siungs för gamla
och unga, Att lära henne fort, Men
gören ej ett sådant efterfölje.

2.

Jag är hit född till werlden, I ång-
sligheten stor; Jag finner ingen tro-
gen wän, Sedan jag miste mor, Det
war den bästa wän, som Herren gaf
mig.

3.

Jag siunger måst i sorgen, En gläd-
sen jag ej mins; Jag är skild från
min äkta wän, Den bästa för mig
finns, Deröfwer må jag klaga med
stor smärta.

4.

Mitt hierta i mig swider Och ingen
lisa får; Ja sselfwa sinnet qwider, Och
fäller tår på tår, Jag årfar ej i werl-
den längre lefwa.

5.

Sju år har varit långa, Sju kan
än wara qwar; Jag wäntar ändå
komma Uti Guds fröidesal, Här har
jag ingen ro och ingen hwila.

6.

Si liljorna på marken, Stå i sin fåg-
ring skön; Men jag eländ' som masken,
Jag torkar bort som hö, Att om jag
kunde krypa ned i jorden.

7.

Jag tror att Herren lefwer, Och wet
min ångslighet; Swar skall jag taga
wägen, Om Herren mig ei ser, Och
hjelper mig från denna falska werlden.

8.

Min wän jag dig nu beder, Du
farer intet will; Du wisnar bort ditt
unga lif, Innan wi blifwa skild, Se'n
har du sorg i alla dina dagar.

9.

Wår domstol kan ei dömma oss,
Här finnes intet brott; De will allt
ondt förglömma, Och wända allt till
godt, Jag nöjder är, hwad Herren
med mig gör.

10.

Guds stora dom skall fällas, Uppå
den sista dag; Der skall de wede-
gällas, Allt efter Guds behag, Der
få de sina gerningar beskåda.

11.

Min Gud jag dig nu beder, Du
gifwe Henne till; En hon är förled-
der, Af falska wänner min, Då de
på sista dagen skola swara.